14/12/2022

Nepotul pustnicului Arsenie Praja colindat de ascoriști: Am de toate, zilele astea am mâncat arpacaș și morcovi

Asociația Studenților Creștin Ortodocși Români (ASCOR) – filiala Alba Iulia a colindat sâmbătă mai mulți vârstnici din comuna Râmeț oferindu-le daruri de Crăciun. Printre cei vizați s-a numărat nepotul pustnicului Arsenie Praja.

Uimit de modestia, simplitatea și de ospitalitatea sinceră a bătrânului Iosif, arhidiaconul Răzvan Brudiu, coordonatorul ASCOR Alba Iulia, a relatat episodul pe pagina sa de Facebook, într-un text numit „Despre întâlnirea zguduitoare cu veșnicia”.

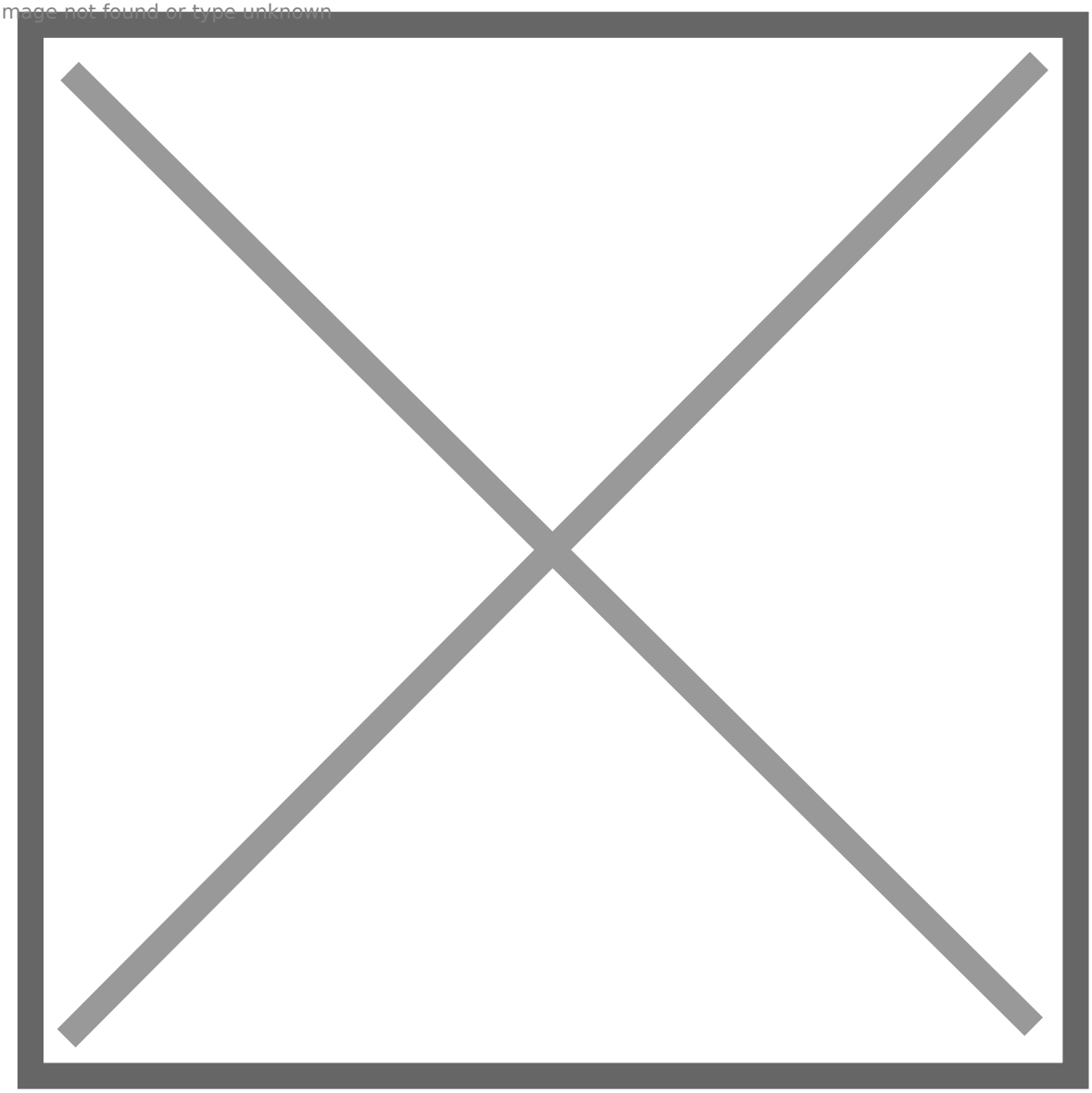
La casa bătrânului Iosif, nepotul pustnicului Arsenie Praja, ascoriștii au ajuns seara, pe întuneric, cu ajutorul preotului Claudiu Ursu de la parohia Râmeț.

„Am ajuns într-un alt cătun, de parcă nu am străbătut destule pe parcursul zilei, și din marea beznă am zărit o căsuță veche cu o lumină palidă ce pâlpâia în ea. Aici locuiește Iosif, nepotul pustnicului Arsenie Praja, îmi spune părintele. Am început să colindăm și un chip ca dintr-o icoană a apărut în fereastră”, evocă părintele Răzvan Brudiu.

Comoara
„Am dat buzna în casă și prima întrebare a lui Iosif a fost: Cu ce să vă omenesc? Cu nimic, frate Iosif. Am venit doar să vă colindăm. Am în preajmă un pârâu cu apă bună, am o grădină scumpă în care se fac de toate și mai am ceva, o carte veche de rugăciuni pe care nu aș da-o nici pentru lumea toată”.

„Cartea era așezată la loc de cinste pe masă, învelită într-o pânză curată de in, avea foi îngălbenite și rupte pe la colțuri. Așezată la loc de cinste pe masă, învelită într-o pânză curată de in, aveai impresia că te afli lângă o comoară aurită, că atingi o Evanghelie prețioasă. Era din 1958, tipărită în vremea mitropolitului Nicolae Colan”.

Image not found or type unknown

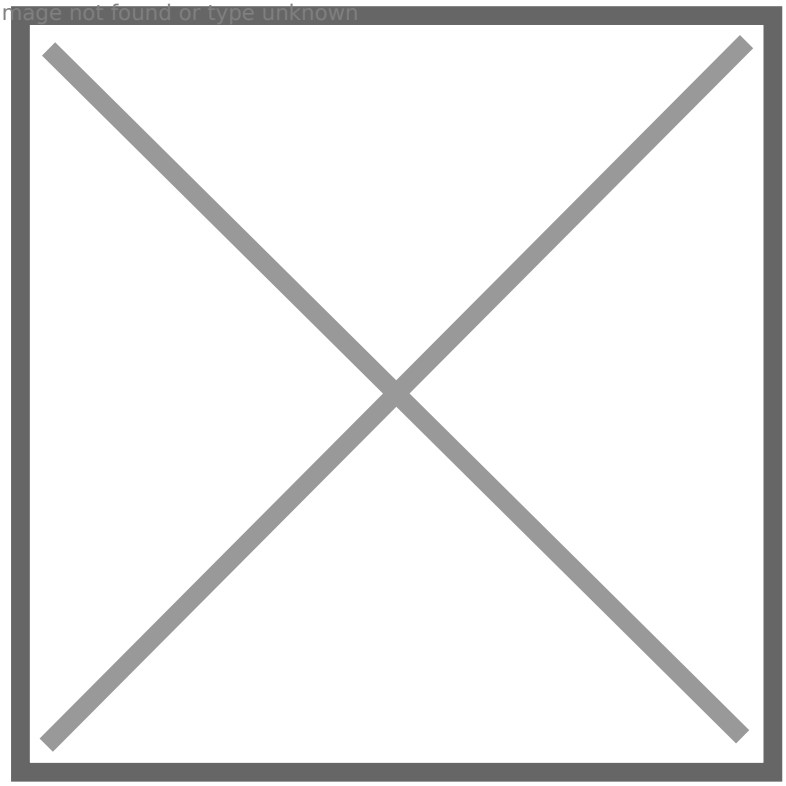

„Dormiți aici, eu mă pot odihni afară”
„E scumpă de la Dumnezeu. E o bunătate. Altceva nu am. Stau ca cucu, aștept să treacă ceasul să mă duc de pe lumea asta. Am trăit destul. Mai stați un pic, stați pe scaune, zise bătrânul. Dormiți aici, eu mă pot odihni afară. Nu am o altă cameră. Vă las în așternutul meu”.

„Dumnezeu mi-a dat prea mult. Soția mea a murit de câțiva ani și am rămas singur, dar căsuța asta am făcut-o cu ea. Oamenii care au zidit această casă au fost tare buni și, la gata lucrului, au plecat de aici cântând de bucurie. Am avut pruni și făceam 10 ferii de țuică, dar după moartea soției s-au uscat și în acea iarnă m-am încălzit cu lemnele din pruni”.

„Părintele Claudiu îmi șoptește la ureche: chiar și acum, Iosif, când vine la biserică, pe pomelnicul lui o trece pe soția lui la vii, nu la morți”.

Image not found or type unknown

Zilele astea am mâncat arpacaș și morcovi. Vreți și voi?”
Mă încearcă o întrebare stupidă, povestește mai departe Arhid. Răzvan Brudiu: Ce mâncați aici, frate Iosif?

„Zilele astea am mâncat arpacaș și morcovi. Vreți și voi? Am mulți morcovi. Îs mărunței, dar cruzi. Odată faci cu ei o zamă de post și cu ulei. Am de toate, nu știu cum să-I mulțumesc lui Dumnezeu. Departe de casă nu mă mai pot duce, că mă îmbăt de cap”.

„Am avut boi și semănam cu mâna. Acum nu mai am nici boi, nu mai sunt nici holde, iar ciocârliile nu mai cântă, pentru că nu mai au ce mânca. Era așa de frig înainte că ne înghețau genunchii, acum nu mai ninge, s-au amestecat vremurile, nu mai cunoști vara de iarnă. Acum nu mai am mare lucru, îs bătrân, doctorul mi-a spus că am 90 de ani. Acum nici numele nu mi-l mai pot scrie, pentru că îmi tremură mâinile. Nu știu să socotesc, am doar două clase, dar citesc, și citesc bine”.

„Ne-am despărțit cu greu de Iosif, care nu avea mai nimic, dar era așa de mulțumitor”, povestește părintele Brudiu.

„El nu voia să mai plecăm, deoarece timpul pentru el era deja veșnicia. Căldura

iubirii lui Dumnezeu l-a schimbat, fața lui era plină de căldură, plină de bucurie, trupul lui se încălzea, frica și sfiala se depărtau de la el și parcă își ieșea din sine... Moartea înfricoșătoare devenea pentru el adevărata împlinire”.

Foto credit: Daniel Andreika

basilica.ro